

❧ CAPITOLUL 1 ❧

Familia de modă veche și micuța bestie

A fost odată ca niciodată o familie pe nume Willoughby. Era o familie de modă veche și avea patru copii.

Băiatul cel mare se numea Timothy și avea doisprezece ani. Barnaby și Barnaby erau doi gemeni în vârstă de zece ani. Nimeni nu-i putea deosebi, iar faptul că purtau același nume sporea confuzia; de aceea li se spunea Barnaby A și Barnaby B. Cei mai mulți oameni însă – chiar și părinții lor – se mulțumeau să îi strige A și B, astfel încât multă lume habar nu avea că gemenii mai aveau și *alte* nume.

Mai aveau și o fetiță drăgălașă și extrem de timidă, cu ochelari și breton. La doar șase ani și jumătate era cea mai mică, iar numele ei era Jane.

Locuiau într-o casă îngustă și lunguiață dintr-un oraș ca oricare altul și făceau toate lucrurile pe care copiii le fac în mod obișnuit în poveștile de modă veche. Mergeau la școală și la plajă. Dădeau petreceri de zilele lor de naștere. Uneori erau duși la circ sau la grădina zoologică, deși nu prea le plăcea nimic pe-acolo, exceptând elefanții.

Tatăl lor, un om irascibil și lipsit de răbdare, mergea zilnic la serviciul lui de la bancă, cărând cu el servieta și umbrela, indiferent dacă ploua sau nu. Mama lor, care era o femeie nepăsătoare și iute la mânie, nu lucra nicăieri. Le pregătea masa bombănind și purta mereu un colier de perle la gât. Într-o zi încercase să citească o carte, dar nu-i plăcuse pentru că în ea se foloseau adjective. Uneori își mai arunca ochii pe vreo revistă.

Părinții Willoughby uitau adesea că au copii și se înfuriau peste poate când cineva le aducea aminte de ei.

Tim, cel mai mare dintre frați, avea o inimă de aur, ca mai toți băieții de modă veche, deși o ascundea sub o aparență autoritară. Tim era cel care hotăra ce să facă: ce jocuri să joace („Acum vom juca șah“, zicea el uneori, „iar regula este că joacă numai băieții, iar fata îi servește cu biscuiți ori de câte ori capturează un pion“); cum să se poarte la biserică („Stați frumos în genunchi și arătați-vă pioși, dar gândiți-vă numai și numai la elefanți!“ le spusese odată); dacă să mănânce sau nu mâncarea gătită de mama lor („Nu ne place *chess-tia* asta“, anunța la răstimpuri și atunci toți puneau

furculițele jos și refuzau să mănânce, chiar dacă erau ruși de foame).

Sora lui îi șoptise într-o zi doar lui, după una din cinele la care refuzaseră să mănânce: „Mie îmi plăcea...”

Atunci Tim îi aruncase o privire aspră și spusese: „Erau sarmale. Nu ai voie sarmale.”

„Bine“, încuviințase Jane oftând. În seara aceea merse la culcare flămândă și visă, așa cum visa adesea, că era mare și avea suficientă încredere în ea însăși ca să joace orice joc îi plăcea sau să mănânce orice mâncare poftea.

Viețile acestor copii se derulau aidoma vieților din cărțile de modă veche.

Într-o zi găsiră chiar un bebeluș în pragul ușii. În cărțile de modă veche, asta se întâmplă frecvent. Gemenii Bobbsey¹, de exemplu, găsiseră odată un bebeluș în pragul ușii. Dar celor din familia Willoughby nu li se mai întâmplase așa ceva. Micuța dormea într-un coșuleț de răchită, iar pe jerseul roz cu care era îmbrăcată se vedea un bilețel prins cu un ac de siguranță.

— Mă întreb cum de nu l-a văzut tata de dimineață, când a plecat la lucru, zise Barnaby A, referindu-se la coșul care le bloca ieșirea din casă în acea dimineață când porniseră să facă o plimbare în parcul din apropiere.

— Tata e orb la astfel de lucruri, știi bine, ripostă Tim. Tata calcă peste obstacole. Probabil că l-a dat mai încolo cu piciorul.

Priviră cu toții spre coșulețul în care bebelușul dormea netulburat.

¹ *The Bobbsey Twins* de Laura Lee Hope, serie de cărți pentru copii publicată în America în 1904–1979 (n. red.).

Și-l imagină pe tatăl lor trecând cu un salt peste acest coș, după ce, probabil, îl împinsese din cale cu umbrela sa neagră strânsă.

— Putem să-l dăm mai încolo, să-l ia când vin cu gunoiul, propuse Barnaby B. Dacă apuci tu de aici, A, și eu de dincolo, cred că-l putem coborî scările fără probleme. Sunt grei bebelușii?

— Vă rog eu, nu vreți să citim bilețelul? spuse Jane încercând să folosească tonul acela plin de încredere în sine pe care-l exersase în secret.

Bilețelul era împăturit, așa că nu se putea vedea deloc ce scrie.

— Nu cred că e nevoie, replică Tim.

— Ba eu cred că ar trebui să ne uităm, zise Barnaby B. Poate scrie ceva important.

— Poate primim vreo răsplată dacă găsim bebelușul ăsta, visă Barnaby A. Sau o fi o scrisoare de răscumpărare!

— Neghiobule! îl certă Tim. Scrisori de răscumpărare trimit cei care *iau* copilul.

— Ei, atunci poate putem noi să trimitem una, zise Barnaby A.

— Poate scrie numele copilului, spuse Jane.

Pe Jane numele o interesau foarte tare, fiindcă mereu simțise că numele ei e prea plictisitor, având doar o silabă.

— Aș vrea să știu cum îl cheamă.

Micuța se foi puțin în coșul ei și deschise ochii.

— Poate în bilețel scrie cum să te porți cu bebelușii, zise Tim, privind-o cu interes. Poate scrie ce să faci cu unul din ăștia, dacă-l găsești.

Atunci fetița începu să scâncească și curând scâncețele ei se transformară într-un plâns amar.

— Sau, zise Barnaby B acoperindu-și urechile, poate scrie cum să-i faci să tacă.

— Dacă nu scrie cum îl cheamă, pot să-i pun eu nume? continuă Jane.

— Ce nume vrei să-i pui? se interesă Barnaby A.

Jane se încruntă puțin, apoi zise:

— Un nume din trei silabe, cred. Da, un bebeluș merită să aibă un nume cu trei silabe.

— Brittany? întrebă Barnaby A.

— Poate, răspunse Jane.

— Madonna? sugeră Barnaby B.

— Nu, spuse Jane, cred că i-aș spune Taffeta.

Acum bebelușa își agita pumnișorii, dădea frenetic din piciorușele dolofane și plângea în hohote. Pisica familiei Willoughby apăru în ușă, aruncă o privire spre coșul de răchită, apoi pufni pe sub mustăți și se întoarse glonț înapoi în casă, părând foarte enervată de toată gălăgia. E drept că plânsul acela semăna puțin cu mieunatul unui pui de pisică; poate de aceea și ieșise pisica din casă.

În sfârșit, Tim se aplecă peste coșuleț și, ferindu-se cât putu de pumnișorii care se zbăteau în aer, apucă biletul. Citi în tăcere cuvintele scrise pe el.

— Nimic deosebit, le spuse fraților săi. Lucrurile obișnuite. Exact cum m-așteptam.

Apoi le citi și lor, cu voce tare.

— „Am ales această casă pentru că aici pare să locuiască o familie fericită și iubitoare, care își poate permite să mai crească încă un copil. Din păcate, eu sunt

foarte săracă. Viața mea a luat o întorsătură grea și nu mă văd în stare să mai am grijă de biata mea micuță. Vă implor, fiți buni cu ea.“

— Băieți, apucați din partea aia, zise el apucând coșul din partea opusă. Jane, ține tu bilețelul. Hai să ducem chestia asta scârboasă înăuntru!

Jane luă biletul împăturit și-și urmă frații, care băgară coșul în casă și-l așezară pe un covor persan aflat în holul de la intrare. Deja micuța făcea o larmă deloc insignifiantă.

Atunci se deschise ușa aflată la celălalt capăt al holului și, din bucătărie, apăru mama.

— Ce e gălăgia asta? întrebă ea. Încerc să-mi amințesc ingredientele pentru friptură și nu-mi pot auzi gândurile.

— Ce să fie, zise Tim, cineva a lăsat un bebeluș la noi pe prag.

— Dumnezeule! Noi nu vrem un copil! spuse mama apropiindu-se să arunce o privire. Nu-mi place deloc treaba asta!

— Eu aș vrea s-o ținem, zise Jane cu jumătate de gură. Cred că e drăgălașă.

— Ba nu e drăgălașă, o contrazise Barnaby A privind în coș.

— Nu, nu e deloc drăgălașă, întări Barnaby B.

— Are cârlionți, zise Jane.

Mama lor privi fix pruncul, apoi întinse mâna spre un coș cu tricotate bej care se afla chiar pe o măsuță din hol. Scoase din el o foarfecă mică, placată cu aur, și, gânditoare, o încercă de câteva ori în gol. Apoi se aplecă brusc asupra coșulețului și puse foarfeca la treabă.

— Gata, nu mai are cârlionți, declară, așezând foarfeca înapoi în coș.

Jane privea țintă copila. Micuța uitase să mai plângă și se holba la ei cu niște ochi imenși.

— Vai, spuse Jane, nu mai e deloc drăgălașă acum. Cred că n-o mai vreau!

— Haideți, copii, duceți-o de-aici, porunci mama întorcându-se la bucătărie. Scăpați de ea. Eu am de terminat friptura.

Cei patru cărară coșul înapoi afară. Erau foarte gânditori. Se sfătuiră o vreme. Apoi Barnaby A se gândi la un plan și i-l prezentă lui Tim, care lua mereu toate hotărârile în grupul lor.

— Aduceți remorca! porunci el.

Gemenii aveau o remorcă de jucărie pe care o țineau sub scara de la intrare, alături de biciclete. Copiii așezară coșul în remorcă, sub privirile surorii lor. Apoi porniră la drum, trăgând pe rând vehiculul până în capătul străzii, traversară (oprindu-se, cumiți, la semafor) și mai merseră cale de vreo două blocuri spre vest, apoi și mai departe, până ce se opriră, în cele din urmă, în fața unei case foarte înfricoșătoare căreia i se spunea Conacul Melanoff. Domnul care locuia acolo era milionar. Poate chiar miliardar. Dar nu ieșea niciodată din casă. Perdelele mucegăite erau mereu trase, iar stăpânul casei stătea mereu înăuntru, numărându-și banii și urând pe toată lumea. La fel ca Scrooge, personajul unei alte povestiri de modă veche¹, personajul trecuse printr-un eveniment tragic, care îl făcuse să-și piardă interesul pentru viață.

¹ Este vorba despre *Poveste de Crăciun* de Charles Dickens.

Conacul era mult mai mare decât casele din vecinătate, însă arăta foarte dărăpănat. Gardul de fier forjat din jurul lui era îndoit și desprins pe alocuri, iar curtea era plină de bucăți de mobilier uzat. Câteva dintre ferestrele casei erau sparte și acoperite cu scânduri de lemn bătute în cuie, iar pe veranda de la intrare copiii văzură o pisică slăbănoagă, care se scărpină și mieună prelung.

— Stai puțin, A, zise Tim când văzu că fratele lui se apucase să deschidă poarta. Trebuie să scriu ceva pe bilețul.

Întinse mâna spre Jane, care se căută cu grijă în buzunarul rochiței șifonate și îi dădu bucata de hârtie.

— Creion! porunci Tim și imediat unul dintre gemeni – copiii erau obișnuiți să poarte în buzunare orice le-ar fi putut cere Tim – îi dădu un creion.

Barnaby B se întoarse, ca Tim să poată scrie pe spațele lui ca pe o masă.

— Ai înțeles ce-am scris, B? întrebă Tim după ce termină de scris.

— Nu. Mi s-a părut că ai mâzgălit ceva.

— Trebuie să fii mai atent, îl certă Tim. Dacă *eu* aș fi stat pe post de masă, puteam să-ți recit fiecare cuvințel, ba chiar și semnele de punctuație! Să mai exersezi, când ai ocazia.

Barnaby B încuviință din cap.

— Și tu la fel, A, continuă Tim privind spre celălalt geamăn.

— Bine, promit, zise Barnaby A.

— Și eu, zise Jane.

— Nu, tu n-ai nevoie, ești fată. N-are nimeni nevoie de tine să faci ceva important, spuse Tim.

Pe Jane o podidi plânsul, dar se feri ca să nu observe nimeni. Printre lacrimi, se jură că într-o bună zi îi va dovedi ea lui Tim că n-are dreptate!

— Am scris așa, zise Tim arătându-le bilețelul: „P.S.: Dacă vreți să oferiți cuiva o răsplată pentru bebelușul ăsta îngrozitor, puteți să vă adresați fraților Willoughby.“

Copiii aprobară din cap. Acest post scriptum li se păru o idee bună.

— Cred că e mai bine să scrii „*trebuie* să vă adresați“ propuse Barnaby B.

— Bună idee, B. Treci încoace, aprobă Tim.

Barnaby B se întoarse cu spatele, ca Tim să poată folosi din nou spinarea lui pe post de masă, pentru a șterge *puteți să* și a-l înlocui cu *trebuie*, pe care Barnaby B simți cum îl sublinia cu o linie. Apoi Tim le citi iar bilețelul:

— „Dacă vreți să oferiți cuiva o răsplată pentru bebelușul ăsta îngrozitor, *trebuie* să vă adresați fraților Willoughby.“

Împături bilețelul la loc și se aplecă să-l pună în coșuleț, dar se răzgândi.

— Întoarce-te din nou, B, porunci.

B se întoarse și își oferi din nou spinarea drept masă, iar Tim scrise încă o propoziție. Apoi împături bilețelul și-l prinse de puloverașul pruncului.

— Ține de poartă, Jane, zise Tim, și Jane împinse poarta grea. Haideți, unu, doi, trei, ridicăm!

La semnalul lui, cei trei băieți ridicară de pe remorcă coșul în care se afla bebelușul. Îl cărară până la intrare și-l așezară pe veranda plină de praf.

Apoi cei patru copii pleacă înapoi spre casă.

— Auzi, Tim, ce-ai mai scris acolo la sfârșit? întrebă Barnaby A.

— Am mai scris un P.S.

— Și ce scria acolo, Tim? se interesă Barnaby B.

— Scria așa: „Numele ei e Ruth.“

Jane se întristă.

— Dar de ce? întrebă ea.

— Păi pentru că noi suntem nemiloșii¹ frați Willoughby, răspunse Tim cu un zâmbet viclean.

¹ Joc de cuvinte în limba engleză, unde *ruthless* înseamnă „nemilos“, dar se poate citi și ca „Ruth-less“, adică cei care nu o mai au pe Ruth în grijă.